

Cei patru justițiați

TOATE AVENTURILE

Cei patru justițiați

de Garry Disher

Cei patru justițiați

În urmă cu cincizeci de ani, într-o vîrstă în care romanele de poliție erau destul de rare, un grup de patru tinereturi, care săraci și săraci de viață, au decis să devină cei mai buni polițisti din lume. Cu ajutorul unui profesor de criminologie și a unui profesor de psihologie, și cu multă suflare, au învățat să rezolve orice criză și să împărtășească răbdarea și puterea în fața oricărui adversar.

Cei patru justițiați

Este o poveste de viață, o poveste de dragoste, o poveste de amistate și o poveste de成功. Este o poveste de viață, o poveste de dragoste, o poveste de amistate și o poveste de成功.

De Garry Disher

Cei patru justițiați

Producător: Crime Scene Press

Cei patru justițiați

Producător: Crime Scene Press

Edgar Wallace

Cei patru justițiați

Prefață de George Arion

Cei patru justițiați

traducere de Ștefania Târcămanicu

Consiliul justiției

traducere de Eugen Cristea

Justițiați din Cordoba

traducere de Eugen Cristea

Legea celor patru justițiați

traducere de George Arion Jr.

Cei trei justițiați

traducere de Alexandru Arion

CRIME SCENE PRESS

2015

Prolog

Meseria lui Thery

Dacă traversezi Plaza del Mina și o ieș în jos pe străduță îngustă, unde, de la zece la patru atârnă leneș steagul Consulatului american, treci de piațeta spre care dă Hotel de la France, ocolești Biserica Maicii Domnului și mergi pe promenada curată și strâmtă care e strada principală din Cadiz, ajungi la Cafeneaua Națiunilor.

La ora cinci sunt puțini clienți în salonul larg cu coloane și, de obicei, mesele mici, rotunde, așezate pe trotuarul din fața ușii, sunt goale.

Spre sfârșitul verii (în anul foametei), patru bărbați stăteau la o masă și discutau afaceri.

Unul dintre ei era Leon Gonzalez, altul – Poiccart, al treilea, greu de trecut cu vederea, era George Manfred iar un anume Thery, zis și Saimont era cel de-al patrulea. Dintre ei, doar Thery nu are nevoie de nicio prezentare pentru studentul la Istorie contemporană. Îi poți găsi dosarul la Biroul de Afaceri Interne. E înregistrat ca Thery, alias Saimont.

Dacă ești curios din fire și ai aprobarea necesară, îi poți cerceta poza făcută în opt-sprezece poziții diferite – cu brațele încrucisate pe pieptul său lat, din față, nebărbierit de trei zile, din profil, cu... dar de ce să le enumerați pe toate opt-sprezece?

Sunt și poze cu urechile sale – niște urechi urâte, ca de liliac – precum și povestea vieții lui istorisită pe larg.

Signor Paolo Mantegazza, directorul Muzeului Național de Antropologie din Florența, i-a făcut lui Thery onoarea de a-l include în minunata lui carte (vezi capitolul „Valoarea intelectuală a unui chip”); de aceea le spun tuturor studenților la Criminologie și Fizionomie că Thery nu are nevoie de nicio prezentare.

Acest bărbat stătea neliniștit la o măsuță, își ciupea obrajii grași, își aranja sprâncenele răvășite, își pipăia cicatricea albă de pe bărbia nerăsă, făcând toate acele gesturi pe care le făceau cei aflați mai jos pe scara socială atunci când se pomeneau pe aceeași treaptă cu cei mai răsăriți decât ei.

Deși Gonzalez – cu ochii lui de un albastru deschis și mâinile fără astămpăr – și Poiccart – greoi, taciturn și bănuitor – iar George Manfred, cu barba lui grizonată și monoclu – erau

Manfred puse deoparte *Heraldo di Madrid*, își scoase monocoul, îl șterse cu o batistă imaculată și râse pe-nfundate.

– Rușii ăştia sunt nostimi, comentă el.

Poiccart se încruntă și se întinse după ziar.

– Cine mai e de data asta?

– Guvernatorul unei provincii din Sud.

– Asasinat?

Manfred zâmbi pe sub mustață, plin de dispreț.

– Ptiu! Să omori oamenii cu bombe! Da, da. N-ar fi prima oară – dar e atât de lipsit de tact, atât de primitiv, de parcă ai dărâma un zid care, prăbușindu-se, l-ar omori printre alții și pe dușmanul tău.

Poiccart citea încet și fără grabă telegrama, după cum îi era felul.

– Prințul a fost grav rănit și posibilul criminal și-a pierdut o mâna, citi el și își țuguie buzele dezaprobat. Mâinile lui Gonsalez, niciodată liniștite, se înclăstau nervos. Acesta era felul lui Leon de a arăta că e agitat.

– Amicul nostru – Manfred făcu semn cu capul în direcția lui Gonsalez și râse – amicul nostru are conștiință și...

– Doar o dată, îl întrerupse repede Leon, și fără voia mea; îți amintești, Manfred? Îți amintești, Poiccart? Nu i se adresă lui Thery. Nu am fost de acord. Vă amintiți? Părea nerăbdător să se disculpe de o vină pe care nu i-o adusese nimeni. Era o nimică toată și eu eram în Madrid, continuă el fără să răsuflă. Au venit la mine niște bărbați dintr-o fabrică din Barcelona. Mi-au spus ce aveau de gând să facă și am fost îngrozit de ignoranța lor în ceea ce privește legile chimiei. Am scris ingredientele și cantitățile și i-am implorat, aproape în genunchi, să folosească altă metodă. „Copiii mei”, le-am zis, „vă jucați cu ceva cu care până și chimicii se tem să lucreze. Dacă proprietarul fabricii este un om rău, omorâți-l, împușcați-l, aşteptați-l după cină când e ghifituit și lent și înmânați-i o petiție cu mâna dreaptă iar cu stânga... aşa”. Leon își răsuci pumnul și lovi înainte și înapoi în direcția unui inamic invizibil. Dar nu au vrut să asculte nimic din ce le-am spus.

Manfred agita paharul cu lichid cremos de lângă cotul său și dădu din cap, cu o scăpare de amuzament în ochii lui albaștri.

– Îmi amintesc că mai mulți oameni au murit iar martorul principal la procesul intentat expertului în explozibili era chiar bătrânlul căruia îi fusese adresată bombă.

Thery își drese glasul ca să vorbească și cei trei se uită la el plini de curiozitate. Se simțea indignarea în vocea lui.

– Nu pretind să fiu un bărbat aşa de seamă ca dumneavoastră, *señors*. În mare parte din timp nici nu înțeleg despre ce vorbiți – guverne, regi, constituții și cauze. Dacă un om mă rănește, îi sparg capul – ezită – nu știu cum să spun... mă refer la faptul că... voi omorâți oameni fără să îi urăți, oameni care nu v-au făcut niciun rău. Nu-mi stă în obicei.

Ezită din nou, încercă să își adune gândurile, privi fix spre mijlocul drumului, clătină din cap și se cufundă iar în tacere.

Ceilalți se uitară la el, apoi unul la celălalt și fiecare zâmbi. Manfred scoase din buzunar o cutie voluminoasă, extrase o țigară prost făcută, o rulă din nou cu pricepere și scăpără un chirbit pe talpa pantofului.

– „Obiceiul” tău, dragă Thery, pufăi el, e cel al unui prost. Tu omori ca să tragi foloase; noi omorăm ca să facem dreptate, ceea ce ne scoate din gloata ucigașilor profesioniști. Când vedem un om care își asuprește pe nedrept confrății, când vedem ceva făcut împotriva bunului Dumnezeu – Thery își făcu cruce – și împotriva oamenilor și, știind că după lege acest răufăcător o să scape nepedepsit, îl pedepsim noi.

– Ascultă, îl întrerupse taciturnul Poiccart, a fost odată acolo o fată Tânără și frumoasă – făcu semn cu mâna spre nord, cu un gest sigur – și un preot – un preot, înțelegi – iar părinții se făceau că nu-și dau seama, deși se întâmpla adesea... Dar fata era scărbită și rușinată și nu a vrut să o mai facă încă o dată, așa că a prinș-o și a închis-o într-o casă și, după ce a trecut de prima tinerețe, i-a dat drumul. Am găsit-o eu. Nu simteam nimic pentru ea, dar i-am zis:

– Asta e o nedreptate pe care legea nu o poate îndrepta cum se cuvine.

Așa că, într-o noapte, m-am dus la preot, cu pălăria pe ochi și i-am spus că vreau să vină la un călător aflat pe moarte. Nu ar fi vrut s-o facă, dar i-am zis că muribundul era bogat și era o persoană de seamă. A încălecat pe calul pe care îl adusesem eu și am mers până la o căsuță, la munte... Am încuiat ușa iar el s-a întors – aşa! Era prinș în capcană și știa asta.

– Ce ai de gând să faci? a întrebat el însăjumât.

– O să te omor, señor, am spus eu și el m-a crezut. I-am spus povestea fetei... a tipat când m-am apropiat de el, dar ar fi putut la fel de bine să-și păstreze cumpătul.

– Lasă-mă să văd un preot, m-a rugat el.

Iar eu i-am dat o oglindă.

Poiccart se opri pentru a sorbi din cafea.

– L-au găsit pe drum a doua zi, fără vreo urmă care să arate cum fusese ucis, spuse el simplit.

– Și cum fusese ucis? se apleca Thery curios, dar Poiccart se mulțumi să rângească și nu răspunse.

Thery se încruntă și îi privi plin de suspiciune pe ceilalți.

– Guvernul... Sunt bărbați de care Guvernul nu a auzit niciodată. Vă amintiți de unul pe nume Garcia, Manuel Garcia, conducător al mișcării carliste? E în Anglia – este singura țară în care e în siguranță. Conduce din Anglia mișcările de aici, cele importante. Știți despre ce vorbesc?

Thery încuviință din cap.

– Anul acesta, ca și anul trecut, a fost foamete. Oamenii mor pe la ușile bisericilor, zeci în piețele publice; au privit cum s-au succedat guvernele corupte, au văzut milioane dispărând din avutul public în buzunarele politicienilor. Anul acesta se va întâmpla ceva; vechiul regim trebuie să dispară. Guvernul e conștient de asta; știe de unde vine pericolul și că salvarea poate apărea doar dacă Garcia ajunge în mâinile lor înainte ca organizarea revoltei să

fie isprăvită. Dar Garcia este pentru moment în siguranță și aşa ar și rămâne dacă un membru din Guvernul englez nu ar propune o anumită lege în Parlament. Dacă legea s-ar vota, Garcia ar fi ca și mort. Trebuie să ne ajută să împiedicăm aprobarea legii; de-asta te-am cheamat aici.

Thery pără încurcat.

– Dar cum? se bâlbâi el.

Manfred scoase o hârtie din buzunar și i-o întinse lui Thery.

– Asta cred că este, vorbi el fără grabă, o copie fidelă a descrierii tale de la poliție.

Thery încuvia întă din cap. Manfred se apleca și arăta cu degetul un cuvânt de la mijlocul paginii. Cu asta te ocupi? întrebă el.

Thery rămase perplex.

– Da, răspunse el.

– Chiar știi cu ce se mânâncă meseria asta? întrebă Manfred sincer și ceilalți doi bărbați se aplecară înainte ca să audă răspunsul.

– Știu, răspunse Thery încet, tot ce e de știut; dacă nu ar fi fost o anumită greșeală, aş fi câștigat o mulțime de bani.

Manfred răsuflă ușurat și dădu din cap spre cei doi prieteni ai săi.

– Atunci, spuse el vioi, ministrul englez e ca și mort.

Un articol din ziar

În 19 august, în josul unei pagini lipsite de importanță din cel mai echilibrat ziar din Londra, a apărut un paragraf minuscul despre Ministrul de Externe care fusese deranjat de niște scriitori de amenințare și era gata să plătească o recompensă de 50 de lire oricui furniza informații care puteau ajuta la prinderea și pedepsirea persoanei sau persoanelor vinovate. Dar cei câțiva oameni care au citit asta s-au gândit plăcînsi, în stilul celor de la *Athaeneum Club*¹, că era ciudat ca un ministru să fie deranjat vreodată de ceva; și mai ciudat era că a putut să îl treacă prin cap că o recompensă ar putea să pună capăt acestei supărări.

Jurnaliști de la zile mai puțin serioase dar cu tiraj mai mare, parcurgând fără chef coloanele monotone ale ziarului *Old Sobriety*, au devenit brusc interesați.

– Alo, ce-i cu asta? întrebă Smiles de la *Comet* și tăie articolul cu o foarfecă imensă, îl lipi pe o coală albă și scrisse deasupra lui: „Cine îl trimite scritori lui Sir Philip?”

Apoi – pentru că ziarul *Comet* era de opozitie – se gândi la un paragraf introductiv care să sugereze plin de hazard că scrisorile erau de la un alegător intelligent care se săturase de șovâiala Guvernului.

Redactorul de știri de la *Evening World* – un gentleman cu părul alb, de felul lui mai chibzuț – citi paragraful de două ori, îl decupă cu grija, îl citi din nou, îl puse sub un prespapier și uită imediat de el.

Redactorul de știri de la *Megaphone*, un ziar chiar strănic, tăie paragraful în timp ce îl citea, sună clopoțelul, chemă un reporter care veni într-un suflet și îl dădu câteva directive pe un ton răspicat.

– Du-te la Portland Palace, încearcă să îl vezi pe Sir Philip Ramon, verifică povestea din acel paragraf – de ce e amenințat, cu ce e amenințat; fă rost de copia uneia dintre scrisori dacă poți. Dacă nu poți să îl vezi pe Ramon, găsește-l pe secretar.

Omul, ascultător, plecă.

Se întoarse după o oră într-o agitație neobișnuită, specifică unui reporter care are o știre senzațională. Îl raportă pe un ton monoton redactorului-șef ce aflase, iar acest personaj important îl răspunse:

– Asta e foarte bine, chiar foarte bine.

Ceea ce era o laudă dintre cele mai mari.

Ce era „chiar foarte bine” la povestea reporterului poate fi înțeles din jumătatea de co-loană care apără în *Megaphone* în ziua următoare:

¹ Club privat exclusivist, fondat în 1824, la Londra. (n.red.)

Ministrul în pericol

Ministrul de Externe amenințat cu moartea

Cei Patru Justițiaři

plănuiesc să împiedice Legea de Extrădare a Străinilor – Dezvăluiri extraordinare

Un număr considerabil de comentarii au fost iscate de apariția următorului articol în National Journal de ieri:

Secretarul de Stat pentru Afaceri Externe (Sir Phillip Ramon) a fost în ultimele săptămâni tinta unor scrisori de amenințare, toate, se pare, din aceeași sursă și scrise de aceeași persoană. Aceste scrisori sunt redactate de asemenea manieră încât nu pot fi ignorate de Secretarul de Stat pentru Afaceri Externe al Majestății Sale, care oferă în consecință o recompensă de 50 de lire oricărei persoane, cu excepția adevăratului expeditor, care va oferi informațiile necesare prinderii și condamnării autorului anonim al acestor scrisori.

Atât de neobișnuit era un astfel de anunț, mai ales că asemenea scrisori anonime de amenințare se găsesc zilnic în cutiile poștale ale fiecărui politician și diplomat, încât Daily Megaphone a început imediat cercetări pentru a determina cauza acestei ciudate abateri de la regulă.

Un reprezentant al ziarului a sunat la reședința lui Sir Philip Ramon, care, foarte amabil, a fost de acord să îl primească. „E o măsură destul de neobișnuită”, spuse Secretarul de Stat, ca răspuns la întrebările reporterului nostru, „dar a fost luată cu acordul tuturor colegilor mei de cabinet. Avem motive să credem că se află ceva în spatele tuturor acestor amenințări și chiar să spun că poliția se ocupă de această problemă de câteva săptămâni.”

„lată una dintre scrisori” și Sir Philip scoase o foaie de hârtie străină din mapa sa, fiind foarte amabil să îl lase pe reporterul nostru să facă o copie. Era nedatăă și, trecând peste faptul că scrisul era genul acela cu înflorituri, foarte feminin, caracteristic latinilor, era redactată într-o engleză foarte bună. Zicea aşa:

Excelență,

Legea pe care sunteți pe punctul de a o aproba nu este dreaptă... Este formulată de-așa manieră încât să dea pe mâna unui guvern corupt și răzbunător niște oameni care și-au găsit azil politic în Anglia, departe de persecuțiile despăgubitorilor și tiranilor. Știm că în Anglia părările sunt împărățite cu privire la meritele proiectului dumneavoastră de lege și că doar de dumneavoastră depinde aprobarea legii. De aceea, cu tristețe vă prevenim că dacă Guvernul nu retrage legea, va fi absolut necesar să vă înlăturăm nu doar pe dumneavoastră, ci pe oricare persoană care vrea să promulge o lege nedreaptă.

(Semnat) Cei Patru Justițiaři

„Legea la care se referă”, continuă Sir Philip, „este bineînțeleas Legea de Expatriere a Străinilor, care dacă nu ar fi fost tactica opoziției, ar fi fost aprobată fără probleme în ultima sesiune.”

Sir Philip explică în continuare că legea pune în pericol succesiunea la tronul Spaniei.

„E necesar ca nici Anglia și nicio altă țară să nu adăpostească propaganđiști care, de la adăpostul acestor granițe, să arunce Europa în aer. Legi similare sau proclamații au fost apro-